

SCHMID, CRISTOPH VON

**Barndoms-Hjertat eller Huru Henrik af
Eichenfels lärde känna Gud**

Stockholm
1832

EOD – Millions of books just a mouse click away! In more than 10 European countries!

Thank you for choosing EOD!

European libraries are hosting millions of books from the 15th to the 20th century. All these books have now become available as eBooks – just a mouse click away. Search the online catalogue of a library from the eBooks on Demand (EOD) network and order the book as an eBook from all over the world – 24 hours a day, 7 days a week. The book will be digitised and made accessible to you as an eBook.

Enjoy your EOD eBook!

- Get the look and feel of the original book!
- Use your standard software to read the eBook on-screen, zoom in to the image or just simply navigate through the book
- *Search & Find:* Use the full-text search of individual terms*
- *Copy & Paste Text and Images:* Copy images and parts of the text to other applications (e.g. word processor)*

* Not available in every eBook.

Terms and Conditions

With the usage of the EOD service, you accept the Terms and Conditions provided by the library owning the book.

- Terms and Conditions: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/en/agb.html>

More eBooks

Already more than 30 libraries in over 12 European countries offer this service.

Search books available for this service: <http://search.books2ebooks.eu>

More information is available at <http://books2ebooks.eu>

SCHMID, ERK. VON

Text
Anst. d. ...
(B.)

812/248

50

Kungl. biblioteket

0 0000 000075817

SCHMID, CHR. VON

Barndoms-Hierat,

eller

huru Henrik af Eichenfels
lärde känna Gud.

Berättelse för Barn och Barnvänner.

Öfversättning från Tyskan.

SEDELHOLM, hos H. G. Nordström, 1832.

på A. Bonniers Förlag.

Christof Schmidt, Kirkoherde i Stadion i Würtemberg, är den anonyma författaren till denna Berättelse, äfvensom till "Ostereier," "Genoseva," "Blumenförbåden" ic. ic. — "This person, who has written so many little books for children: he called himself their friend; but he was the friend of all mankind. The Vicar of Wakefield.

Första Kapitlet.

Uppsigt öfwer barn, ett englarnas
gdromål.

I brian af förra århundradet lefde på ett ur-
äldrigt men ganska präktigt slott, nära en stor skog,
Grefwe Fredrik och Grefwinnan Adelhaid af
Eichensfels. En spåd, skön goße, wid namn
Henrik, som de obestridligt älskade, war deras
enda barn. Men innan han ännu kunde uttala
namnet far, måste den ädla Grefwen ut i friget.
Den fromma Grefwinnan blef qwar på slottet,
och hennes enda tröst öfwer sin gemåls frånvaro,
hennes enda glädje i sin stilla enslighet, war hen-
nes lilla älskade Henrik. Hon hade föresatt sig
att endast lefwa för hans uppfostran, och hela

hennes hjerta långtade efter det lyftliga ögonblictet, då hon med den hulda goßen på sina armar åter skulle kunna möta sin gemål.

En afton satt Grefwinnan i sitt rum med Henrik på sina knän. Margaretha, barnsligkan, stod bredwid henne, och wisade goßen lekande några nyß plockade blouster. Barnet log och råckte sina små händer derefter; äfwen modern glädde sig leende åt barnets fröjd. Då inträdde hastigt en tjenare, som dragit i fält med Grefwen, och medförde den bedröfliga underrättelsen, att Grefwen wore illa särad, och före sitt kanske icke långt afslägsna slut, ännu önskade att se sin gemål. Grefwinnan blef öddsblek, och kunde nästan icke mera hålla barnet med sina darrande händer. När budet såg Grefwimmans förskräckelse, gjorde han henne något hopp, att hennes gemål kanske kunde gå igenom; imedlertid kunde han icke dölja, att hon utan uppehåll måste resa dag och natt, om hon ännu med wisshet skulle träffa honom wid lif.

Grefwinnan beslöt att resa i samma ögonblick. —
 Hon suktade barnet med heta tårar. "Du lilla
 goda Henrik, sade hon, ät du wet icke en gång
 hvarföre din mor gråter! Stacks barn; du för-
 lorar din far utan att känna honom! O, huru
 mycket smärtar det mig, att jag ei kan taga dig
 med mig till frigsågret, på denna långa, besvär-
 liga resa!"

"O Margaretha!" utropade hon i det hon
 wände sig till flickan, "åt dig öfwerlemnar jag det
 käraste jag här äger. — Haf noga åkt på barnet!
 Låt det ej ett ögonblick wara allena, och så icke när
 det sofwer. Wårda det så sorgfälligt, som wore
 jag närwarande. Wår det hwarje stön dag, isyn-
 nerhet om morgnarna, ned i trågården att hämta
 frisk luft. Sjung för honom dina små wisor, tala
 med honom; wisa honom ofta blommor och andra
 wackra saker. Gif honom ingenting farligt i hän-
 derna; hwarmed han kan skada sig, eller som han
 skulle kunna nedswälja. Allraminst bör du under-

stå dig att göra honom något illa, och låta honom känna wrede och misshägnhet öfver hans barnliga oförstånd. Uppsigten öfver små barn är ett englasögromål. Var du barnets goda engel! — Hus-hålleriskan, åt hwilken jag öfwerlemnar hela huswården, skall nog berätta för mig, om du noga efterföljt alla mina ord. Lofwa mig att aldrig glömma dessa mina sista förmaningar, på det jag åtminstone måtte vara sorgfri i detta afseende. Jag skall räkna alla timmar intill min återkomst. Om du då återlemnar barnet gladt och sundt i mina armar, skall jag weta att belöna dig. Därför ämnar jag åt dig medföra någonting rått wackert, som wisserligen kommer att fågna dig.”

Margaretha lofwade allt. Grefwinnan kyss-te och wälsignade barnet, och blickade med tårfulla bgon under en innerlig bön länge mot himmelen, gaf sedan gossen åt Margaretha, steg derefter under sin betjenings och sina underhafwandes högljunda gråt och jämmer upp i wagnen, och afre-

ste ännu wid nattens annalkande under ett häftigt regn.

Andra Kapitlet.

Stor olycka genom en liten olydnad.

Margaretha war en fattig, fader- och moderlös landtsflicka. Hon hade ett barnsligt fromt sinnelag, ett glädt lynne, och ett behagligt, blomstrande utseende. Derföre hade Grefswinnan antagit henne till lilla Henriks stöterska. Den goda, fromma flickan efterfolde allt hwad Grefswinnan besallt henne, på det nogaste, och ingen tinna förflöt, under hwilken icke Grefswinnans förmaningar woro henne för ögonen. Ty hon älskade Grefswinnan såsom sin största wälgörerska, och hade den hjertligaste glädje öfwer det hulda barnet, ja, hon wördade redan i detsamma sin tillkommande Grefwe och herre.

En dag satt Margaretha och stikade bred-
 wid det sofwande barnets skönt slåtade waggförg.
 Hon hade med rosor prydt förgen, som i en hwälf-
 ning höjde sig öfwer gossens hufwud, på det han
 genast wid uppvaknandet måtte hafwa någonting
 wackert att betrakta. Ett fint, hwitt flor skyddade
 barnet, att ingen fluga skulle södra dess slummer —
 men mera ljuf och skön än de friska rosorna lys-
 te det sofwande barnets röda kinder under florets
 låtta genomskinlighet.

Då kommo några wandrande musikanter till
 flottsporten, och låto der höra sig. Folket i flottet
 samlades alla, och ropade in musikanterna i ett
 rum på nedra botten, för att, emedan herrskapet
 just war frånwarande, göra sig en rolig eftermid-
 dag med dans och musk. Margaretha! älskade
 ingenting högre än musk; likwäl påminde hon sig
 Grefwinnans befallning att icke lemna barnets
 wagg. Då kom Edrge, en trågårdssdräng, ha-
 fligt in i rummet. "Greta lilla, ropade han, kom

då ner till oss; du kan inte tro hwad der går ut
 stigt till! Ännu har jag aldrig hört en så präktig
 musik. Den ena har en nyckelharpa och slår der-
 på, som wille han slå den i tusen bitar. En liten
 gose spelar på triangeln, som heller inte låter så
 illa, och en stor poike med tjocka kindben blåser
 deriemte posthornet, så att det skräller i begge dro-
 nen, wärre än triangeln! Kom fort ner med
 mig." Margaretha inwände att hon ej fick öf-
 wergifwa barnet ett enda ögonblick. "War inte så
 barnslig, sade den lättfinniga drängen. Du will
 wäl inte ensam spela helig? Barnet sofwer ju!
 och du kan inte hjälpa honom att sofwa. Kom,
 kom, och gör dig inte till. Inom en fjerdedels
 timma är du här igen. En dans får du inte ne-
 ka mig." Margaretha lät, ehuru med stark
 hjertklappning, öfvertala sig, och gick ner till de
 öfriga. Men hennes nöje war icke stort; ty hon
 kände en häftig ångest. Hon wille gå, men blef
 uppehållen af de andra. Andteligen slet hon sig

med wåld ifrån dem, och skyndade till det låra, henne anförtrödda barnets wägga.

Men — hwilken fasa intog henne! Den lilla sången war tom — hon såg intet spår af barnet. Hon sansade sig wål, och sökte tröst i det hoppet, att någon af husfolket kanske lagt barnet i en annan sång, för att skrämma henne. Men redan blotta tanken, att Grefwinman skulle kunna få weta detta, gjorde henne bårwande. Hon ilade från rum till rum — men fann ingenstädes barnet. En verklig öddsångest bemåttigade sig den arna flickan. Hon skyndade ned igen och ropade till de dansande: "Den unga Grefwen är icke mer i waggan; hwilken af eder har skrämt mig så fastligt, och tagit barnet derutur?" Ingen wiste det minsta derom; ingen menniska hade warit ur rummet. Dansen upphörde genast, och musikanterna gingo bort utan att afbida sina drickspenningar. Så många som funnos i rummet skyndade genast upp; allt blef genomskött. Snart wisade sig, att utom

barnet också hwariehanda dyrbarheter saknades. Hvad annat kunde man tänka, än att barnet blifwit bortröfwadt?

Den allmänna lustbarheten förwandlades nu i gråt och klagan. Det war en jänmer, lifasom bure man ett lif ur huset. "Ack Gud," ropade Hushålleriskan högt gråtande, "ack, den goda Grefwinnan — huru skall hon först blifwa till mods, när hon får weta detta! Det blifwer hennes ödd!" Margaretha föll i den fastigaste förtwiflan; i första anfallet deraf, hade hon så nära sprungit bort, och kanske till och med kastat sig i floden, om man icke qwarhållit henne. "O min Gud," ropade hon beständigt under den håstigaste smärta, "hwem kunde wäl tro, att en så liten olydnad skulle hafwa så stora, förskräckliga följder!"

Tredje Kapitlet.

En god mors största jämmer.

Medan allt folk i slottet under förskräckelse och ångest gråtande hade samlat sig i barnets rum, medan Margaretha, nästan wansinnig och wild blickade omkring sig med sina mörka ögon, och med utslaget hår satt på golswet bredwid den tomma waggan, der rosorna, som prydt densamma, lågo söndertrampade; då upprycktes hastigt dörren till rummet — och Grefwinman inträdde.

Grefwens sår war icke så farligt, som det i bbrjan syntes. Så snart han war utom all fara, hade Grefwinman, på Grefwens föreställningar och drifwen af sitt eget moderliga hjerta, företagit återresan, för att rätt snart wara tillbaka hos sitt barn. Hon hade blott sprungit ur wagnen, och genast skyndat upp till rummet, der hon hoppades få omfamna sitt hjertas älskling.

Alla närwarande förskräcktes wid åsynen af

Grefwinnan. Margaretha uppgaf ett gällt an-
 siri. "O Gud," ropade hon, "war mig och henne
 nådig!" Grefwinnan såg med fasa deras dödsble-
 ka ansigten — deras förgråtna ögon — Marga-
 rethas förtwiflan — och den tomma waggan.
 Ingen wille beswara hennes frågor. Tusende grym-
 ma aningar, tusende förfärliga tankar foro likt
 blixtrar genom hennes själ. Hon darrade för sitt
 barns lif. Då hon ändtligen till hälften hörde, till
 hälften gifade händelsen, då förefom det henne så-
 som himmel och jord störtat tillsammans öfwer hen-
 nes hufwud; hon dånade, och skulle hafwa fallit till
 golfwet, om icke alla skyndat till hennes bistånd.

"O Gud, o Gud," utbrast hon slutligen jäm-
 rande då hon återfått sansningen, "hwilket rysligt
 lidande har du ålagt mig! Åh, mitt barn, mitt
 älskade barn! o min gemål, min dyra gemål! Åh,
 detta budskap skall gifwa dig djupare sår än sien-
 dens swård. O min lilla goda Henrik, hwar är
 du wäl nu? I hwilka händer har du fallit? Din

du skulle uppstå, försörd af råfware och utan dets underwising, utan seder — huru grusligt wore sin icke detta! Jag kan ej en gång tänka derpå. Helt att re skulle jag gråta wid din graf! Då wore du en mer skön engel wid Guds thron, och jag hade den trö- den sten, att der en dag återse dig! Men nu saknar will jag åfwen denna enda, denna lufwaste tröst. Akt, ta hwad kan, hwad skall det blifwa af dig bland sår- het, dana menniskor?" gån

"O Gud," ropade hon sedan åter, föll ned sig på sina knän, och blickade gråtande, med hoppknäppta händer mot himlen; "o gode Gud, du enda till da tröst i hwarje nöd! wiserligen är mitt barn "Akt ryckt utur mina armar, men din hand kan det icke fria undandragas. Jag wet icke i hwilka mörka skog- na gar, i hwilken råfwarekula det befinner sig; men aflif ditt öga ser honom, hwar hellst han än må vara. låt Jag kan icke mera bewisa honom någon ömhet, telse men du, och du allena kan uppehålla honom. Men hbr ju de unga forparnas skri — o hbr då åfwen lig

an detta barns, som säkert gråter och jämrar sig efter
re sin mor. — Gif mig och min älskade gemål nåd,
ll: att kunna bära denna förlust! Fastän egentligen
en människors oförsigtighet och elakhet beröswat oss
b: denna engel — så har du dock tillåtit det. Ut dig
ar will jag med förtröstanfullt, ehuru blidbande hjer-
kt, ta lemna mitt barn till offer. Jag wet med wis-
å: het, att äfwen denna smärta under din ledning en
gång skall lända till min wälfärd." Så tröstade
ed sig den förjande modern.

Men Margaretha war tröstlös. Hon föll
till Grefwinnans fötter och bad om förlåtelse.
"Åh," sade hon, "om jag med mitt blod kunde be-
fria barnet utur röswarens händer, skulle jag ger-
na utgjuta ända till sista droppan deraf. Låten
afslifwa mig, jag will gerna dö." Grefwinnan för-
lät henne. "Din uppriktiga ånger förtjenar förlå-
telse," sade hon, "intet ondt skall wedersaras dig.
Men du ser, huru wäl jag menade det, huru wis-
lig min befallning war. Du har nu erfarit, hvil-

ta stora olyckor lätt sinnighet, olydnad och böjelse för lustbarheter kunna åstadkomma. Allas vår glädje här på jorden är nu för alltid försvunnen, liksom blommorna, hvilka här ligga kringströdda på golfwet.”

Sedan Grefwinnan hämtat sig från den första försträckelsen, och förnummit att barnet röfwades blott för ett par timmar sedan, utfände hon genast en mängd folk, att uppsöka detsamma. Det ena budet efter det andra återkom; Margaretha sprang emot en hvar, och gret alltid på nytt, så snart hon redan på affstånd såg deras tröfilsa uppsyn. Äntligen kom äfwen den sista utan att hafwa upptäckt det mindsta spår efter barnet, och Margaretha gret sig nästan blind. Småningom blef hon wäl lugnare, men hon war alltid mycket blef, och gick omkring såsom en skugga. Alla hade medlidande med henne. Hastigt försvann hon alldeles, och ingen wiste hwart hon tagit vägen.

Fjerde Kapitlet.

Röfwarekulan.

En Zigenerfka, en gammal, ful gunna med betswart hår och gulbrunt ansigte, hade röfwat barnet. Hon syßelsatte sig, för att bedraga och bestjäl-la lättrogna menniskor, med spådom. Under denna förewändning hade hon redan en gång förut varit i slottet, och noga underrättat sig om hela dess läge. Hon stod i samråd med den äldsta af de twänne spelmännen, och medan dessa med bullrande musik lockade allt slottsfolket ned i kammarren, smög sig Zigenerfkan genom en liten port i trågårdsmuren, som trågårdsgossen af wårdslöshet lemnat öppen, in i slottsstrågården, och uppför en föga besökt trappa in i barnets rum, tog barnet och hwad hon i hast kunde sammanrassa, och flydde dermed skyndsamt genom trågården till den närbelägna skogen.

Der dolde hon sig med barnet i tätaste snår,

tills det war alldeles natt. I mörkret wandrade hon vidare framåt, med gosen på armarna. Hon gick endast aflägsna, hemliga vägar, och war tillräckligt försedd med lifsmedel. Om dagen gömde hon sig åter i buskar eller i såden. Så wandrade hon många mil, ända till bergssträckan. Der befann sig, djupt under jorden, en ryslig kula, som war en del af ett nästan förfallit, alldeles upphört bergwerk. Ingången dertill war så wäl gömd af nedrasade klippor och wilda törnwerter, att ingen menniska så lätt kunde upptäcka den. Sedan Zingensskan länge hade krupit mellan stenar, törnen och hallonbuskar, kom hon till en jerndörr, hwars nyckel hon medförde. Hon öppnade dörren, och anlände ändtligen genom en lång gång, som wisade rätt en timmas wäg, in uti kulan.

Denna kula war röfwarens wistelseort. Här dolde de sig för att wara tryggade mot den straffande rättwisan: Här gömde de i stora, tunga kistor

fistor sina röfwade skatter — en mängd dyrbara kläder och präktigt husgeråd, guld och silfver, ädla stenar och perlor. Rdfwarena, rysliga män med trotsiga ansigten och långa skägg, woro just samlade, då Zigenerstän inträdde med barnet, drucko, rökte och spelte kort. De blefwo mycket glada då de hörde att detta barnet war den unge Henrik von Eichenfels, och öfwerhopade Zigenerstän med beröm för sitt lyckade rof. Långe hade de redan bnfkat, att i sitt wäld äga ett sådant, förnäma föräldrars barn. "Du har gjort din sak förträffligt, gamla mormor!" sade röfwarkaptenen. "Nu äro wi fullkomligt säkra. Om någon af oss blir fången, så hoto wi blott, att wi öfriga, så snart wi få höra, att man misshandlar en af wåra kamrater, enligt wårt aftal på det fastligaste sätt skola döda detta barn. Då skonar man fången, eller släpper honom kanske till och med lös." Kaptenen befallte derefter Zigenerstän, som förde

rdswarens hushållning, att förja wäl för detta barn, så att det för all del måtte blifwa wid lif.

I denna rystliga håla lärde nu den lilla gossen att tala, och känna det waknande förnuftet. Swarje minne af hans första barndom förswann. Han wiste ingenting mer om solen, om månan och hela Guds sköna jord. Jugen dagens stråle inträngde någonsin i denna fasan's boning. Endast en lampa, som brann dag och natt, hängde ned från kulan's dunkla, fullrdfta hwal, och upplyste med sitt matta, rddaktiga sten de kala klippwaggarna. På lifsmedel war ingen brist. Rdswarena medförde brdd, kött, grönsaker, och i synnerhet sådana matwaror, som med lätthet kunde förwaras, äfwen som win i dswersködd. Ett stort wattenfat i ett hörn af kulan, hwilket tidtals å nyo påfylldes, utgjorde brunnen i denna underjordiska hushållning. Men emedan de måste hämta watten långt derifrån, så war Zigenerskan ganska sjar sam dermed, och förmanade med strånghet den

lilla, att alltid wäl tillsluta tappen. En bädd af bast, som likwäl betäcktes med praktfulla täcken, tjenade rbfwarena till låger.

Zigenerstkan lät den lilla gossen ingenting fattas. Hon gaf honom tillräckligt att äta; men hon underwisade honom icke i något godt. Barnet lärde hwarken läsa eller skrifwa, och hörde ur dessa elaka menniskors mund aldrig ett ord om Gud. Blott en bland rbfwarena, en yngling och redliga föräldrars son, hwilken bjellsen för spel hade förkört till detta fastiga lefnadsfätt, roade sig gerna med den lilla, och medförde alltid någonting till tidsfördrif åt honom, hwarje gång han kom hem. Han skänkte honom hwariehandas målade, i trä skurna figurer, bland annat ett måladt landskap med många får, jemte herden och fårhunden, en trågärd med många trån fulla med gula och röda frukter, en liten spegel och flere dylika leksaker. En gång köpte han honom en liten flöjt, och lärde honom att blåsa en wisa derpå; en annan gång

gaf han honom en bundt målade blommor, och lärde honom att sjelf klippa sådana af papper, sammanfoga och måla dem med åtskilliga slags färgor. Den lilla sysselsatte sig mången stund på detta sätt. Men det käraste af alla hans lefsater war ett litet porträtt af hans mor, hwilket Zigenerskan hade tagit i stottet. Det war ofbrilkneliggen wäl måladt, infattadt i guld och fullsatt med diamanter. Zigenerskan lät honom stundom få det för kort tid, när hon war wid särdeles godt lynne.

Den unge röfswarn betraktade ofta denna bild, tänkte derwid på sin egen mor, och torkade hemligt en tår ur sina ögon. "Stadars barn," sade han wid sig sjelf, "det war likwäl grymt att slita dig från en sådan mors hjerta. Huru helt annorlunda skulle du ej hafwa haft det hos henne, än här i denna rysliga boning! Och din goda mor, huru lär hon icke gråta öfwer dig! Om jag kunde föra dig tillbaka i hennes armar, huru gerna skulle jag ej göra det! Men jag sjelf är som en

fånge! Hundrade gånger hade jag redan sprungit min väg, om mina föregifna wänner trodde och icke alltid så sorgfälligt bewakade mig.”

Han förde goßen på hwarjehanda samtal, berättade åtskilligt, som gjorde honom ndje och wäckte hans förstånd; men om Gud och ewigheten wågade han ej tala; det kunde icke de öfriga röfwarerna tåla, emedan de åktade sig för allt som war i stånd att uppväcka deras samweten.

Femte Kapitlet.

Försök att undkomma.

När goßen blef något äldre, war han mycket nyfiken att få weta, hwart männerna alltid gingo ut. Han bad dem ofta, att de skulle taga honom med sig, men de afwiste honom kort och snåsande, och lofwade honom att få följa dem en annan gång. En dag hade de åter gått ut på rof. Den gamla

Zigenersthan, som icke mera kunde gå långt och alltid satt hemma, war ett bedröfligt sällskap för den muntra goßen. Hon war beständigt ledsen, och satt, för sina rinnande ögons skull, hela timmarna bakom en grön eldskärm, der hon lappade gammalt linne, eller räknade penningar utan att tala ett enda ord. Derpå sof och snarkade hon oafbrutet i flera timmar.

Då hon nu åter war hårdt insomnad, fattade goßen mod, påtände en warfackla, gick allst långre och långre i den mörka gången, hwarigenom röfwarena alltid plågade gå bort, och kom ändtligen till jernörrren. Men han lyckades ej att öppna den, emedan den war väl stängd med ett tungt lås. Bedröfwad wände han om. Men gången genom hwilken han kommit, hade flere smala bigångar, hwaruti man kunde gå många timmar omkring under jorden. Den lilla gick in i den första han blef warse wid återvändandet. Sedan han gått mycket länge, och hans fackla war ned-

brunnen och nära att flödnä, tycktes det honom
 lifsom han på afstånd såge ett brinnande lius.
 Nyssken gick han det allt närmare. Det rödaktigt
 strålände liuset blef allt större, och slutligen så
 stort, att det föreföll honom såsom en upprätt stå-
 ende eldgestalt. Men han gick modigt framåt, och
 stod ändtligen wid en remna i klippan, hwarige-
 nom morgonrodnaden lyfte in i kulan, och genom
 hwilken man beqvämt kunde gå ut på fria fäl-
 tet — och med ett språng war den glada gosfen ute.

Huru han war till mods, då han, undkom-
 men ur denna mörka, underjordiska wistelseort, nu
 för första gången stod under Guds sköna, blåa
 himmel, i en härlig neid af skogbewärta berg —
 det kan ingen tunga uttala. Det war en wacker
 sommar morgon. Solen höll just på att gå upp;
 morgonhimmeln glänste såsom i lågor, och öfwer
 skog och berg swäfwade ett rött skimmer. Marken
 war öfwerallt betäckt med gräs och blomster; fåg-
 larne sjöngo. Ned i dalen låg en blå sjö, hwar-

uti morgonrodnaden och de gröna bergstopparna speglade sig i underbar klarhet.

Gösen var lifasom träffad af blirten. Han var utom sig af förundran; det förekom honom som hade han uppvaknat ur en lång, djup sömn, och han tumlade omkull lifasom sömndrucken. Han kunde blott betrakta — han fann länge inga ord att uttrycka sin förvåning. Ändtligen utbrast han: "Svart har jag kommit — huru långt, huru omåttligt är det omkring mig! O huru skönt, huru härligt är allt hvad jag ser!" Och åter beundrade han än en hög ek, eller en klippa beklädd med höga tallar, än en spegelklar sjö, eller en vild, blomstrande rosenbuske.

Du uppgick solen öfver en aflägsen skogskulle, mellan gyllene moln. Den lilla gösen såg med stirrande ögon dit upp; det syntes honom som en uppflammande eld, och han trodde verkligt att molnen, hvilka han för första gången såg, brände brinna. Drörlig såg han dit — tills ändtligen

solen gyllenrund och skön hände sig öfver kullarne, betäckt af en lätt morgondimma. "Hwad är det? hwilket underbart ljus!" utropade gossen, och stod ännu alltid med stirrande blickar och af förwåning utsträckta armar — tills han slutligen, förblindad af den tilltagande glansen, måste wända ögonen derifrån.

Derefter gick han litet omkring; men han wä- gade knappt gå vidare, af fruktan att nedtrampa de sköna blommorna, hwarmed marken öfwerallt war likasom fullskedd. Hastigt blef han warse ett ungt lamm, som hwilade under en blomstrande rosenbuske. "Åh, ett lamm, ett lamm!" ropade han glad, och styndade dit för att taga det. Lammet rörde sig, stod upp, och bråkte. Gossen for för- skräckt tillbaka. "Hwad är det?" utbrast han. "Det lefwer ju! Det kan gå — det har en röst! Mina lamm äro alla stumma och döda, och intet af dem kan röra sig. Hwilket underverk! Hwem har då gifwit det lif?" Han wille börja ett samtal med

lammet; han gjorde det hwarjehanda frågor, och blef slutligen helt förtretad, att det ständigt swarade honom med samma obegripliga låte.

Nu kom en ung herde, en skön, blomstrande yngling med röda kinder och ljust hår, hwilken hade saknat och sökt lammet. Han hade redan länge betraktat goßen, och wiste icke hwad han skulle tänka om honom. Denne förfräctes först wid ynglingens åsyn. Men då herden wänligt helsade den lilla, fattade han mod. "O hwad du är skön!" sade han till ynglingen. "Och säg mig då," fortsfor han, i det han med utbredda armar wisade på himmelen och jorden, "är denna stora wida kula din? Får jag icke blifwa qwar här hos dig och ditt lamm?" Ynglingen förstod ej goßen, och trodde i bdrjan att han war swagsint. Han frågade den lilla, huru han kommit hit. Då goßen swarade, att han krupit ut ur jorden, och sedan berättade om gamla mormor och de skäggiga männerna — då blef herden ängslig, och kände en stark

råddsla. Medlidfamt tog han dock gossen på den ena armen, lammet under den andra, och skyndade så hastigt derifrån, som hade råfwarena redan varit tätt i hans fotspår.

Sjette Kapitlet.

Eremitkojan.

I denna bergstrakt lefde en gammal, wördnadsward eremit, som war öfwer åttatio år, och för sin wisshet och fromhet berdm: i hela neiden, under namn af fader Menrad. Till honom ämnade herden födra det funna barnet. Eremitens bostad, som ej war långt derifrån, låg wid sidan af ett berg, nära sjön, och liknade ett paradis. Den lilla, af winrankans blad öfverklädda, och med ett mossbewärdt rörtak täckta hyddan, stod mellan skuggrika fruktträd, midt uti en trädgård, uppfyllt af de sötaste blomster och plantor. Bakom kojan

höjde sig en wingård, och på sidan följde ett smalt sådesfält längs utmed berget. Då hvar hellst det fanns någon plats öfrig mellan klipporne, stod antingen ett träd, som bar de hårligaste frukter, eller åtminstone en buske med stöna bär. På en klippa, som sträckte sig långt ut i sjön, höjde sig ett kapell med små spetsiga torn, och en trappa, uthuggen i sielfwa berget, förde dit upp.

Då ynglingen inträdde med gossen genom den lilla trågårdsgrinden, satt den wörbnadswärde gubben just på en träbänk under ett äppelträd, der man hade den präktigaste utsigt öfwer sjön; en stor bok, hwari han andäktigt läste, låg framför honom på bordet. De få hår, som omgäfwat hans kala hjesa, äfwensom hans långa skägg, woro hwita som snö, men hans kinder hade hälsans färg, såsom en ynglings.

Med wänlighet stod han upp och helsade båda, afhöorde herdens berättelse med wälwillig uppmärksamhet, och frågade gossen efter hans namn,

i det han med innerligt medlidande tog honom på sina armar. Han anade snart, att barnet af råfware blifwit stulit från förnåma förälbrar. "Lemna den lilla hos mig," sade han till ynglingen, "och nämnn för det första ingenting här om för någon menniska. Jag hoppas, att hans förälbrar ännu kunna upptäckas — och här är han omedelbart bäst skyddad mot råfwarenas förfdjelser. De fly min foja såsom elden. Guld och silfwer är ei att finna hos mig, och ett godt råd samt nyttiga förmaningar, hwilka wißerligen ofta äro mera värda än silfwer och guld — dem hata de." Men till goffen sade han: "War mig hjertligen wälkommen, kåra Henrik! jag will vara din far, och sörja för dig, tills jag kan återgifwa dig åt dina förälbrar. Kalla mig från denna stund aldrig annat än far!"

Sedan undfågnade den gamle sina gäster med mjölk och bröd, och när ynglingen wederkwickt sig, fattade han sin herdestaf, för att återwända till

sin hjord. Den lilla wille icke tillåta det. Han höll fast honom i kläderna. Men då herden lofwade att snart komma igen, och skänkte honom lammet, så gaf han sig tillfreds, och wisade en oändlig glädje öfwer den i hans ögon alldeles ofstättbara gåfwan.

Sjunde Kapitlet.

Solen och blommorna.

Då ynglingen war borta, satte sig den medlidsamma gubben på bänken bredwid gosen, för att inlåta sig i ett samtal med honom. "Ååå Henrik," började han, "wet du då alldeles ingenting om din far och din mor?"

"Ååå jo," sade Henrik, "jag har en wacker maamma här i min ficka, se på henne!" Han tog fram det lilla porträttet, hwilket han stoppat hos sig, och som war wäl inlåst i ett wackert foderal

af rödt saffian. Den stackars gossen hade ännu aldrig sett sin mors bild wid solens sken. Han förwånades nu öfwer dess klarhet och skönhet, och glansen af de blixtrande diamanterne, som omgäfwade den, gjorde honom ondt i ögonen.

"Hwad det är ljusst hos dig" sade han. "Men säg mig," fortsfor han åter, och wisade på solen, "hwen har tändt på den sköna, gyllene lampan deruppe, som gör allt omkring oss så ljusst? Jag kan icke en gång se på henne, så glänsande är hon. Den wi hade i vår kula är deremot sorglig och swag. Och huru kommer det till, att hon stiger allt högre och högre? När jag först såg henne, kom hon fram bakom träden, och innan kort war hon redan så högt uppe, att jag icke kunnat råcka henne, om jag också hade stått på det längsta tråd. Huru är det gjordt, att hon swäfwar så fritt och kan röra sig? Man ser ändå ingenstädes något snöre. Hwaraf drifwes hon då? Och hwen stiger wäl dit upp att slå uti mera olja?"

Fader Menrad sade honom, att detta stora, fönna ljus kallades solen, och att det redan tusende gånger längre än lilla Henrik lefwat, beständigt lupit samma bana, och brunne så oupphörligt, utan att behöfwa en droppa olja.

”Det begriper jag icke!” sade Henrik. —
 ”Men hwad du har för oändligt vackra blom-
 mor!” berättade han åter, och sprang upp till de
 små fångarna, som alla liknade en fylld blomster-
 forg. ”Åh huru oförlifneligt skönt de äro målade
 med rödt, gult och blott! Och hwad alla de oräk-
 neliga små bladen äro fint utskurna, det ena lika
 med det andra. Men hwaraf kunna wäl dessa
 blad bestå? Papper är det icke; siden är ingen-
 ting emot detta. Säg, har du gjort alla dessa
 blommor? Då måste du hafwa behöft lång tid.
 I några af dem äro obestrisligt fina trädar. Der-
 till fordras en mycket fin sax, och goda ögon. Jag
 har

har wäl också redan gjort blommor; men så wacker
ra kan jag icke göra.

Menrad sade, att ingen menniska kunde göra
en sådan blomma, och att alla af sig sielf upp-
kommo ur jorden. Men Henrik wille icke tro ho-
nom. "Det är ej möjligt," swarade han; "då will
jag snarare tro, att du har gjort dem." Gubben
wisade gossen den fyllda wallmons prybliga frö-
hus, skafade några af de små obetydliga, runda
fröna i hans hand, och sade honom att i hwart
och ett af dessa frön gömmes en mängd sådana
stora, purpurroda blommor, hwilka framkomma
derutur, när man lägger fröet i jorden — och att
äfwen alla öfriga blommor komma ur sådana frön.
Gossen betraktade gubben, liksom han welat utfor-
ska om det war hans allwar, och sade: "Ur ett
så litet, litet frö skulle framkomma en så stor,
wacker blomma? Då måste ju ett sådant frö wa-
ra oändligen mera konstigt inrättat, än den konsti-

gaste guldklocka." "Det är det också," sade Menrad. "Men hvem har då gjort det lilla fröet?" frågade goßen. "Jag tycker, det skulle ändå vara lättare att göra alla dessa blommor, än ett enda frö!"

Han betraktade blommorna å nyo, gick ifrån den ena blomstersången till den andra, och kunde icke se sig mått derpå. Snedlertid blef det honom för varmt i solen. "Hvad den lampan har för en hetta!" sade han. "Hon är så långt borta, och kan ändå värma så mycket! Det är ett underbart ljus!" Menrad förde åter den lilla underäppelträdet, som kastade en behaglig skugga öfver bänken och bordet. "Här är det rätt swalt och angenämt," sade Henrik i det han såg upp till trädet. "Det här trädet är just som en grön skärm, som icke allenast skyddar mot det alltför starka ljuset, utan också mot hettan. Hvad det är stort, och har så många tusende blad! Stammen är wäl, som jag ser, gjord af trä. Men snart tror jag

icke mer att du har gjort hela denna otaliga mängd af blommor och blad. Det wore ändå ett för widlyftigt arbete!"

Atttonde Kapitlet.

Plantor och Trån.

Imedlertid gick gubben in i hyddan och beskride om en liten middagsmåltid. Han framsatte först mjölk och bröd, och sedan smör, honung samt en liten korg med de raraste äpplen åt goßen; men åt sig, rötter och örter, en stor, guldgul melon och något rödt win i en klar glasflaska. Henrik åt med god smak, och sade till gubben: "Men hvarifrån tar du då alla dessa goda saker? Går du också ibland ut på rof?"

Fader Menrad berättade honom, medan de förtärde sin måltid, huru underbart allt detta wurit. "Se, sade han, just då han tog ett äpple för att

skala och skära det åt Henrik, ”desa äpplen här
 i korgen fick jag af det der trädet. Ur deså späda
 grenar framkomma tid efter annan hela korgar
 fulla med sådana söna äpplen.” ”Men är det
 också sant?” sade Henrik, i det han betänkligt
 såg på gubben. Menrad tog gossen på armen,
 böjde ned en gren, och visade honom de små grö-
 na äpplena. ”Ser du nu,” sade han, ”huru de
 komma fram ur qvistarna. De blifwa nu allt
 större, och slutligen så stora och så vackra, gula
 och röda, som desa här i korgen. Men hela det
 stora trädet sjelft,” fortsfor Menrad, och skar sön-
 der ett äpple, ”har kommit ur en sådan liten kär-
 na, som den jag har här på knifwen. Jag har
 sett det här trädet, då det ännu war en kärna.
 I hvarje sådan kärna förborgas ett träd, ja, till
 och med otaliga sådana träd. Ur denna enda lilla
 kärna kunde man erhålla så många äpplen, att de
 ej skulle rymmas i werlden, och att en menniska, om
 hon ock lefde än så länge, ej skulle kunna räkna dem.

”Äfwen det här brödet kommer ur dylika små korn,” fortsfor Menrad, i det han wisade gossen några sådeskorn, dem han medbragt ur hyddan. Dermed förhåller sig likasom med äppelkärnan eller blommornas frökorn. Ur ett enda sådant sådeskorn kunde wi få många tusende sådana bröd, som detta, här på bordet.” — Menrad beskref honom utförligt, huru det tillgår, och wisade honom under samtalen sitt rika sådesfält, der man för kort tid sedan ej såg annat än jordtorfswor. Henrik sprang dit, och fann till sin stora glädje redan små korn i hwarje ar.

”Och på detta sätt,” tillade fader Menrad, ”förhåller det sig med alla de grönskande växter, dem du ser widt och bredt omkring dig. Gräset här under våra fötter, der, de blomstrande rosenbuskarne, de otaliga axen, winrankorne som betäcka hyddan och kullen bakom henne, de ofantliga ekarna och tallarna der på berget och mossan här på äppelträdet's stam — allt detta grönskade och

uppblomstrade ur sådana frön eller kärnor, eller
 kunna åtminstone frambringas derutur. För allt
 som du ser här på bordet, mjölken och smöret, som
 tillkomma genom gräset, honingen, som beredes af
 blommor; det södande brödet och det stärkande wi-
 net; för alla dessa örter, rötter och frukter, krafsan,
 rättikan, den stora, söda Melonen; äfwen för
 quistarna, hwaraf den lilla nåtta fruktkorgen är
 flätad, samt träet, hwaraf tallriken och bågaren
 äro swarfwade, ja till och med för bordet och bän-
 ken hafwe wi att tacka sådana små frön. Jag be-
 höfde blott lägga dem i jorden, för att här fram-
 bringa ett äppelträd, der hundrade tusental af ar,
 och dymedelst med allt södt och nyttigt rikligen
 pryda min wistelseort, som förut war en ödemark,
 samt äga öfwerflöd af alla lifwets förnödenheter.

Detta war för gossen idel underwerk. Likasom
 han förut beskådade allting med förundran, så högst
 förwånad afhörde han nu eremitens berättelse.

Nionde Kapitlet.

Källan och regnet.

I medlertid hade solen wändt sig; trågårdens blomstersfångar lågo i skuggan. Några blommor, dem Menrad isynnerhet älskade, hade wisnat litet af solhettan. Ehuru han hoppades ett snart blifwande regn, wille han dock med wis försiktighet åtminstone något wattna sina käraste blommor. Han tog sin wattenkanna, förde goßen wid handen, och gick till källan, som rikligen framflöt ur en stor, med mossor bewärdt klippa.

Henrik slog händerna tillsammans af förwåning. "Hwilken mängd watten," ropade han, "som här rinner fram ur stenen. Hwärt ögonblick tror jag att det skall upphöra, men alltid rinner det lika ymnigt. Hwem har då slagit uti så mycket watten deruppe, och hwarifrån får man nog watten att fylla på med? — Du borde tillsluta öppningen, och spara mer på wattnet; eljest blir det

slut för dig." Menrad sade honom, att detta watten kanske redan slutit lika länge som solen lyst, och det utan uppehåll, utan att minska eller någonsin behöfwa påfyllas. Han sade honom vidare, att hela sjön, hwilken Henrik hade ansatt för en ofantligt stor spegel, icke war annat än bara watten. Åter nya underverk för lilla Henrik!

Menrad återwände med den fyllda kunnan, och började wattna sina blommor. "Åh, hwad gör du nu?" frågade Henrik, "sådär förberfwar du ju dina blommor; nu gå wißt alla färgorna bort." Menrad sade leende, att blommor och örter, ax och drufwor, buskar och träar, som äfwen på wißt sätt lefwa, lika nödwändig behöfwa wattnas, som menniskorna att dricka. "Men, sade Henrik, "hwem kan wäl bära watten nog till så många växter? Hwem sliger upp och wattnar träden der borta högt på bergspetsen?" Menrad svarade: "Derföre är nog förjdt. På hwad sätt, det får du

kanske snarare se, än wi tänka!" tillade han, i det han såg upp till molnen.

Efter en stund kom verkligen ett moln öfver berget, och det bñriade regna, först helt sagta, och sedan starkare. Detta war nu återigen för Hen- rik en underbar syn! "Det är en god inrättning," sade han, "som spar dig mycket arbete. Vattnet faller så wackert i tusen, tusen droppar, liksom det kom ur en wattenkanna. — Men hwem stöckade hit detta underliga ting, hwilket du kallar moln? Hwem förde dit wattenet så högt upp? Huru kommer det till, att molnet swäfwar så fritt, utan att falla ned?" "Det skall du nog få weta" sade Menrad. Men den lilla såg ännu länge efter molnet, tills det skingrade sig, och himlen åter blef blå och klar.

Under beskådandet af idel nya föremål, under glädje och beundran gick dagen ganska fort för wana se med likgiltighet — en liten guldgrön mass,

som satt på ett rosenblad; en liten randig snäcka, som efter regnet fröp uppför trädstammen; de glittrande dropparna, som liksom diamanter hängde på hvarje löf; en fågel, som på en gren uppstående sin hårliga aftonsång, och sedan glättigt flög från träd till träd; eremitens getter, hvilka mot aftonen kommo tillbaka från bergen — allt detta voro för honom högst underbara syner, och gafswo anledning till mångfaldiga frågor och svar.

Äntligen gick solen ned på andra sidan om sjön. "Åh, åh!" ropade Henrik förskräckt, "nu sjunker sollampan ned der borta i watten; då slocknar hon, och all vår glädje är förbi. Om wi också tända upp en lampa — den hjälper oss icke mycket i denna stora, wida rymd."

Fader Menrad lugnade honom. "Var obekymrad," sade han. "Nu gå wi snart till sängs för att sofwa. Dertill behöfwa wi icke något ljus. Tillå wi sofwit ut, kommer solen åter upp mellan bergen på den motsatta sidan. Så löper hon be-

ständigt omkring i en krets, utan att flanna ett
ögonblick, och värmer och upplyser allt.

Tionde Kapitlet.

Den wigtigaste frågan och det riktiga-
swaret.

Henrik återkom alltid till sina gamla frågor, hwilka den wise mannen med uppsåt icke genast hade beswarat, utan twärtom ännu mera retade gossens wettgirighet. "Ja, huru går det då till," frågade han å nyo, "att solen alltid löper så omkring? Och hwem har byggt det stora, sköna hwalfwet deruppe, och målat det så wackert blått? Hwem har inneslutit det myckna wattenet i den der stenen, att det så oupphörligt rinner derutur? Hwem leder molnens lopp, att de så fritt swäfwa fram genom luften, och besukta alla wårter med så otaliga tindrande droppar? Hwem lärde fåglar-

na, att utan någon skidit spela så vackra visor? Swilken har gämt blommor och trån i så små frön, att de på hward ställe, som wi önska det, framkomma ur jorden, öfwerallt betäcka marken med en matta af gräs och blommor, och öfwerhoppa oss med så härliga skänker? Swem har inrättat allt detta så skönt och wäl?

”Så menar du då verkligen,” sade Fader Menrad, ”att det måste vara någon, som har gjort denna förträffliga inrättning?”

”Ja, wisserligen,” sade Henrik; ”det är mycket säkert. Den som wille twisla derpå, skulle ju vara alldeles utan förstånd. Männerna i kulan måste arbeta länge, om de wille göra henne aldrig så litet större. En gång höll hon på att ramla, och då hade de mycken modda att skida henne. Och under detta stora, skidna hwalf ser man ej en gång en enda pelare! Wår lampa i kulan kunde ej påtända sig sjelf, och om wi icke wille sitta i mörkret, måste wi noga akta på henne, och alltid stå uti ny

olja. Därför wattenkärilet måste beständigt fyllas på, om wi icke wille törsta. Hwad det kostar mycken möda att klippa ut en enda blomma, och hwilket riktigt ögonmått man dertill måste äga, wet jag ganska wäl. Jag begriper nog att allt hwad wi här se omkring oss, icke kan vara gjordt af menniskohänder. Men hwem den är, som har gjort allt detta, just det wille jag weta!

Nu — då gossen war så lifligt rörd af werkens storlek, skönhet och wisa inrättning, och lifasom öfwerwäldigad af den mängd wälgerningar, som öfwerallt mötte hans blickar, och brann af wettgirighet att underrättas, hwem den store wälgöraren wore, från hwilken allt detta härleddes sig — nu war det ögonblicket kommit, då den wördnadswärde gubben kunde tala med gossen om Gud — om Guds allmakt, wisheit och godhet. Med djup wördnad, med rörd stämma och tårfulla ögon sade gubben till Henrik, att han hade rätt, att det war någon, som hade gjort allt detta, och att

denne allsmåftige, allgode, allwise, som frambragt alla ting och åfwen gifwit menniskorna lif — kallad **Gud**, wår gode Fader i himmelen.

Likafom det förleden morgon war goßen till modis, när han första gången såg solen gå upp, och med sina ljuswa strålar förgylla hela neiden — så, ja ännu underbarare woro nu hans känslor. Tanken på Gud uppgick i hans själ såsom en sol, hwilken inifrån upplyste och wårmdede honom, och låt honom skåda hela werlden i ett skönare, wånligare ljus, såsom uttrycket af en kärleksrik faders oräkneliga wålgerningar.

”Ja, kära barn,” fortsfor Menrad, då han märkte goßens rörelse, ”Gud är den, som har gjort allt hwad du ser. Han har skapat det wackra, blåa hwalfwet, hwilket wi kalla himmel. Han har uppståndt solen och leder dess lopp; den wisar oss icke allenast hans underbara werk, och lysar oss wid wåra göromål; wid dess warma strålar blifwa åfwen frukterna mogna och fullkockta, likafom maten

wid elden. Han låter watten rikligen framflyta ur jorden och neddropa ur molnen, för att släcka vår törst och wedergwicka allt. Han utbredd på marken den brofiga mattan af gräs och blomster, och gaf blommorna färg och wälluft. Han gifwer oss utur den hårda jordklimpen tillräckligt bröd, och låter bergen för oss framalsira kosteligt win. Han betungar trädens grenar med alla slags frukter, och låter mjölken likasom flyta i de grönskande dalarna, samt berg och högga trån drypa af honung. Han skapade trädet, som swalkar oss med sin skugga och wärmer oss med sin wed. Han lärde fåglarna sina sånger, hwarmed de glädja oss. Han beklädde det laum, som hwilar wid dina fötter, med den mjuka ullen, hwaraf dina och mina kläder äro förfärdigade. Han ger allt hwad wi behöfwa till boning och hwilostad. Han gjorde allting så skönt, på det wi måtte hafwa glädje af hans werk, älska honom, och en gång komma till honom — i ännu långt skönare neider, än du här

ser omkring oss, der wi då hos honom skola njuta en ännu högre sällhet. Och ehuru wi ännu icke kunne se honom, ser han oss likwäl allestädes, och hör hwart enda af oss uttaladt ord, samt wet till och med våra tankar. Med honom kunna wi tala hwarje ögonblick; han styrer alla våra öden. Det var äfwen han som frälsade dig ur kulan, och lät på herdens armar bära dig hit till mig. Han är vår störste wälgörare, vår bästa wän, vår kärleksfullaste Fader!"

Henrik afhörde den fromma gubben med största uppmärksamhet och med rödrt hjerta, och wände icke ögonen ifrån honom. Under dessa samtalar hade det blifwit natt, utan att den lilla märkte det. Månan, som förut swäfwade på himlen såsom ett litet, knappt synligt moln, lyste nu i den renaste glans, och stod högt öfwer sjön, omgifwen af oräkneliga, klart tindrande stjernor. Sjön liknade en ren spegel, hwari man trodde sig upp-
tåcka

täcka ännu en himmel med måne och stjernor, och likasom blicka in i oändligheten. Gått ett löf rörde sig på tråden rundt omkring; det herrskade en högtidlig tystnad. En ny, ännu aldrig anad känsla — andaktens, tillbedjandets, och känslan af Guds närvaro, höjde sig i Henriks hjerta. Nu sammanknäppte den vördnadsvärde gubben sina händer, blickade mot himlen, och bad högt för gossen; också han lyfte för första gången sina små händer mot himlen, och estersade hvarje gubbens ord. Tårarne flöto ut för den goda gossens kinder, der före att den Gud, som han hittills icke kändt, redan hade bewisat honom så mycket godt. Och när gubben hade slutat bönen, tillade Henrik sjelfmant, till den gamle, fromme mannens stora glädje: "Jag tackar dig också, gode Gud, att du har befriat mig ur min mörka kula och fört mig till denna beskedliga mannen, som berättat mig så mycket vackert och glädjande om dig."

Fader Menrad tog derefter goßen wid handen, och fbrde honom in i sin hydda. Här tillredde han honom en bädd af mjuk mårpa, hwardfwer han bredde ett täcke, och hbljde goßen med sin egen kappa.

Elfte Kapitlet.

En resa till bergstrakten.

Fader Menrad behöll goßen hos sig öfwer sommaren, för att ännu mera underwisa honom, och wänja honom af med åtskilliga uttryck och ofeder, som han lärt bland sitt fordna dåliga sällskap. Lifwen tänkte han, att den lilla hos honom wid enkel söda och den friska bergslusten bäst skulle hämta sig efter wistandet i den ofunda, underjordiska boningen, som gjordt honom mycket blek, på det hans fbräldrar måtte få en ännu större glädje wid hans åsyn. Henrif bbrjade också snart att upp-

blomstra på nytt, skön och mild, som en ros wid morgonsolens strålar.

Mot hösten beslöt fader Menrad, som fordom rest widt omkring och hade sett många städer, att ännu en gång fatta sin wandringsstaf och återwända bland människorna, för att uppsöka barnets föräldrar. Han hade bedt den ynglingens far som förde gossen till honom, en from och klof landtman, boende längre in i bergstrakten, att mottaga gossen till dess han åter afhämtade honom. Dit årnade han nu först ledsaga lilla Henrik.

En klar och wacker höstmorgon, då morgonstjernan ännu knappast war uppgången, wäckte han den lilla, gick med honom till kapellet, och förrättade en innerlig bön, att Gud måtte wälsigna denna resa. Sedan de derefter förtärt en frukost och försatt sig med lifsmedel för resan, begaf sig Menrad på wägen, och Henrik följde honom med mycken glädje. De gingo idel ensliga gångstigar, hwilka endast besöktes af herdar och jägare. Emot

middagen kommo de till en klippvägg, på hwilken getterna flättrade högt öfwer dem. Här satte de sig i skuggan för att hwila, och hålla en liten middagsmåltid.

Getherdens gose kom till dem för att kyssa den wördnadswärde fader Menrads hand. Henrik sprang upp och ropade förundrad: "Se, det är en liten menniska som jag! Åh, det war roligt! Jag wiste ännu alldeles icke att det fanns flere små menniskor; jag trodde att jag war den enda på jorden. Du följer wäl med oss, är det ei så?" Herdegossen tillhödd sig att bära fader Menrads reswäska. De gingo widare tillsammans, och Henrik talade så oafbrutit med den lilla herden, att han nästan icke gaf ått på någonting annat.

Derefter kommo de i en liten grön dal mellan höga klippor, der en färhjörd betade, som tillhörde just den mannen, till hwilken Menrad ämnade resa. Henrik glädde sig obestrikligt öfwer ett par

nåstan nyfödda små lamn, och smekte dem under hwarjehanda wänliga benämningar.

Tmedlertid såg gubben sig om efter herden. På sidan, under en framskjutande klippa, hwarutur flöt en klar källa, såg han en herdinna sitta. S ena handen höll hon sin staf, och i den andra, till hans förundran, en bok, i hvars läsning hon tycktes vara helt fördjupad. Han gick till henne. Hon war hwitklädd, och hade en grön hatt på hufswudet. Hennes utseende war ganska mildt, och i hennes miner rådde sig en stilla swärmodighet. Hon hade ännu aldrig sett fader Menrad; men hon igenkände honom genast efter beskrifningen, stod upp och hälsade honom wänligt och med ett synbart gladt förtroende.

Menrad sade till henne: "Du måste ej länge hafwa wårdat denna hjord? Då jag nyligen talade wid dess ägare, nämde han ingenting om dig." Hon swarade, att hon redan flere år hade wårdat fåren i dessa berg; men att hon först för

några dagar sedan kommit i denna goda mannens tjänst. "Hvarifrån är du då?" frågade han vidare, "och hvarföre är du så sorgsen?" Flickan utbrast genast i tårar. "Åh, sade hon, "jag är hemma långt härifrån. En ungdoms-obetänksamhet har störtat mig i den största olycka. Jag var i tjänst hos ett ganska godt herrskap; af lättfinnighet lemnade jag en gång deras enda, älsfwärda barn allena på några ögonblick. Så blef det bortstulit af röfware. Af bedröfwelse och ånger kunde jag ej mera uthärda hos den goda frun, och icke längre se hennes lidande, utan flydde hit till bergstrakten. Här lefwer jag nu i denna ensamhet, och ber dagligen Gud, att han måtte godtgöra det elände jag förorsakat, låta barnet åter blifwa upp-täckt, och förwandla moderns obestrißliga ångest i glädje. Gud skall wäl ännu förbarma sig för mina tårars skull, dem endast Han och dessa klippor sett flyta!"

Fader Menrad sade med röd slänna: "Jag

tror, att Gud i detta ögonblick har hört din bön." Han tog fram Henriks mors porträtt, hwilket han hade tagit med sig, för att så mycket lättare upptäcka henne, visade det för flickan och sade: "Känner du denna bild?" Flickan ropade högt af förskräckelse och glädje: "O Gud! det är Grefwinnan Eichenfels porträtt! det röswade barnets mor!"

Wid flickans skrik kom lilla Henrik framspringande. Han betraktade med stirrande blickar den nya gestalten, och sade medlidsamt, "hwad fattas dig? Är du kanske hungrig? Se der har du bröd och två äpplen. Ät!"

Menrad sade till flickan: "Se, denna lilla är det barn, som röswades tillika med porträttet." Då tyckte flickan, att hennes hjerta wille brista af glädjefull förfärelse. Hon sjönk på sina knän med händerne upplyftade mot himlen, och ropade: "Ja, gode, barmhertige Gud, du har hört den bön, som jag dag och natt uppsände till dig! O, se också nu

nådeligen till min tacksamhet; uttala den kan jag ej!" Och sedan omfamnade hon lilla Henrik under heta tårar. "O så har då Gud återskänkt oss dig, älskade Henrik," sade hon. "Är det då verkligen du? Eller drömmar jag endast? — Ja, det är du, du är så lik din far! O, hvad din mor skall glädja sig! Gläd dig också, nu gå vi till din far och till din mor." Fader Menrad astorkade en tår, och sade: "Var lofwad, gode Gud! Din heliga försyn wakar öfwer detta barn. Du astorkar den stackars slickans tårar, dem hon beständigt giöt inför dig. Du återskänker goda föräldrar sitt innerligt älskade barn. Du fröner genast mina första steg med wälsignelse, och spar mig gamle man alla långa efterforskningar. Ewiget wære din huldhet och barmhertighet löfwad."

Menrad gick sedan med Henrik och Margaretha till den redliga bondens hydda, som endast låg en halstimmas wäg derifrån. Den lilla herden åtog sig, att inledertid wakta fåren.

”Är det min far och min mor?” frågade Hen-
 rik, när bonden och hans hustru wänligt kommo
 dem till mötes i dörren, och det gjorde honom rått
 ondt, när han hörde, att dessa icke woro hans för-
 äldrar. ”De äro så wänliga,” sade han. ”Min
 far och mor kunna icke wara wänligare. Jag ha-
 de gerna blifwit qwar hos dem.” De åto här nå-
 got litet; sedan fortsatte de vidare sin resa, åtfölj-
 de af den unga herden, husfadrens son, kommo
 om aftenen ned ifrån bergen i en widsträckt dal,
 der Henrik förwänades öfwer de många husen i
 den stora byn, och afreste i gryningen på en bond-
 wagn, som den raske ynglingen förstod att föra,
 under hopp att efter trenne dagar kunna anlända
 till Eichensfels.

Tolfte Kapitlet.

Det owäntade besöket.

Första dagen gick resan ganska lyckligt. Åkningen,
 och de många landskap, slott och byar, hwilka lika-

som s'ggo förbi wagnen, gjorde lilla Henrik utom-
ordentligt mycken fågnad, och så ofta han blef war-
se ett stott på något aflågsset berg, frågade han all-
tid, om det ännu icke wore Eichenfels.

Men andra dagen mot astoneu kommo de till
en tjock sfog. Wägarna woro så dåliga, att man
med m'dda kom fram. Derjemte uppsiod en fastlig
storm, och regnet nedsidrtade i strömmar. Natten
inbröt, och det blef ganska mörkt. De n'bdgades
tillbringa natten på ett wårdshus midt i sfogen,
som war illa beryktadt för stråtröfwerier. I med-
lertid förtårde de en liten astoneuåttid, och begåfwo
sig till hwila, för att kunna sliga bittida upp föl-
kande morgonen. Trötta af resan somnade snart
alla, utom Menrad, som tog lilla Henrik in
till sig; han blef uppe, och knåbbjde ända till mid-
natten, bad och läste wid ett ljus, som brann på
bordet.

Då uppkom hastigt ett starkt buller utanför
huset. Flere stråfwa karlröster låto höra sig. Man

bultade våldsamt på porten och fönsterluckorna. Alla, som woro i huset, sprungo förskräckta upp ur sömnen. Fader Menrad kom ut ur sitt rum. "Åh Gud!" ropade Margaretha emot honom, "jag fruktar att det äro röfvarne, hwilka åter wilja taga den unga Grefwen ifrån oss." Menrad befallte henne att wara tyst och gick ner. Såså wårdfolket syntes mycket förskräckta och sade, att de ei wågade låta upp. Männerna utanföre bullrade oupphörligt, och hotade att bryta upp porten.

Menrad, som war en modig man, sade: Porten kan icke skydda oss; men Gud skall wara wårt beskräm. Wi äre alla i hans hand. Låt om oss se till, om wi inte i goda kunna komma öfwerens med dessa män."

Han öppnade porten; fyra jättelika, bewäpnade karlar inträdde trotsigt, och en af dem bar en brinnande fackla. "Wi måste taga hela huset i ögonfigte," sade de; "wår anförare kommer genast efter med flere af sitt folk, och alla rummen måste

stå till hans tjenst." Menrad frågade, hwem deras husbonde war? och deras swar satte honom i en lika stor som angenäm förwåning. Det war Grefwe Fredrik von Eichenfels, Henrik's far. Hans tjenare berättade, att Grefwen, sedan han blifwit illa sårad, men likwål återställd, icke welat öfvergifwa håren, utan strida med den, tills freden wore vunnen; att detta nu hade skedd, och Grefwen werkligen wore på hemvägen med dem och de öfriga af sitt folk, hwilka icke blifwit begrafna på turkiska gränsen.

Underrättelsen om den erhållna freden, uppfyllde alla med glädje. Man täflade att betjena de raske frigsmännen. Dessa blefwo nu ganska wänliga, och ursåttade sin första håftighet med den dåliga wäderleken. I en så förfärlig storm och i hållregn, sade de, woro det förlåtligt, om sielswa frigarn wid midnattstiden icke gerna länge wille stå utanför porten. De berättade äfwen, att de gått wilse i den mörka stogen, och troligen icke

skulle hafwa funnit huset, om icke det brinnande
ljuset varit deras ledstjerna och hjelpt dem på den
rätta wägen.

Den lilla omständigheten att ljuset, hwarwid
Menrad wid midnattstiden förrättade sin bön, ha-
de fört Grefwen hit, war ganska rörande för den
fromma gubben, som war wan att i allt se den
Gudomliga Försynens spår, och han tackade hjert-
ligen Gud för denna lyckliga händelse.

Trettonde Kapitlet.

En ädel faders glädje.

Imedlertid anlände Grefwen, en stor, reslig man,
med ädla ansigtsdrag och ett mildt, intagande be-
mötande. Han tog genast fader Menrad upp till
sig på sitt rum, biöd honom sätta sig, befallte att
taga in af sitt eget winförråd, slog i första glaset
åt den ädla gubben, drack hans skål och klingade
med honom efter gammal sed.

"Var mig hjertligt wälkommen, wördnads-
 wärda fader," sade Grefwen. "Att efter en sådan
 ritt under stormigt wäder komma in i ett warmt
 rum är ganska angenämt, och likwäl är åsynen af
 ert frömma anlete mig ännu kärare. Desså will
 jag genast för er boppna hela mitt hjerta. Som
 ni ser, är allt mitt folk gladt och förnöjdt, emedan
 resan åter går hemåt efter många blodiga uppträ-
 den. Men, såsom det ofta går till här i werlden! —
 jag, deras anförare, är wäl den enda bebröswade
 ibland dem. Jag fruktar, att icke allt står rätt
 till hemma. Min gemål är frisk. Men jag är
 ganska bekymrad öfwer min enda son. — Min ge-
 mål har sedan längre tid aldrig skrifwit något be-
 stämt om honom, och först i sitt sista bref nämner
 hon att jag förmodligen aldrig får se honom i den-
 na werld. — Ni är bekant med många riddare,
 fader Menrad; ty ni war ju fordom sielf en tap-
 per frigsman. Ni är just nu stadd på en resa,
 och har kanske warit widt omkring. Wet ni in-

tet, huru det står till på Eichenfels? Om ni ej kan gifwa mig någon god underrättelse, så gif mig åtminstone tröst.”

Fader Menrad swarade med den gladaste uppsyn: ”Derom kan jag lemna er de allrabästa underrättelser. Er son är frisk, och den älskvärdaste goffe, som jag har sedt i all min lefnad.” ”Ni känner honom?” ropade Grefwen lifligt. ”Åh ja, ganska wäl,” swarade Menrad. ”Zmedertid har mycket tilldragit sig med honom under er frånvaro.” Menrad berättade den förwånade Grefwen allt hwad han wiste af barnets historia. Han wifade honom till bekräftelse Grefwinnans sköna porträtt. ”Ja, det är hon,” sade Grefwen, ”fullkomligt träffad. Männe hon ännu är lika blomstrande? Åh, den arma modern har uthärdat mycket, mycket! — Men hwar är då gossen nu?” ”Här i huset!” sade Menrad. ”Här i huset!” utbrast Grefwen, och sprang upp, så att stolen föll omkull. ”O hwarför har du icke genast sagt mig det,

fader Menrad? För mig på bgonblicket till honom.

Menrad tog ljuset från bordet, och Grefwen följde honom till sin sons hwitobådd. Den lilla sof så ljusst som oskulden, och war skön, som en engel. Grefwen kunde wid ljusskenet icke nog betrakta honom. "Här inträffar wisserligen," sade Menrad, "att Gud ger sina barn lycka under skynnen." Grefwens bgon fylldes med tårar. "Min Gud," sade han, "när jag gick ut i friget, war han ett gråtande barn, och nu är han en huld gose. O min goda, älskade Gemål! Nu först förstår jag dina bref, och tackar Dig för den milda skonsamhet, hwarigenom du sparar mig en oändlig sorg. Henrik, bästa Henrik!" ropade han till goßen, tog honom wid handen och kysste honom sagta, "wakna, se, din far är här!" Lilla Henrik gnuggade sig i bgonen, såg på sin far, och kunde ej genast komma ur skynnen. "Är du min far?" sade han ändtligen glad och
med

med ett wänligt leende; "war hälsad, min älskade far! Är min mor också med dig?" Grefwen tog honom på sina armar, och utgjdt de ljufwaste glädietårar. "Guds heliga försyn har underbart råddat dig, mitt fåra barn," sade han. "Jag kan icke nog tacka Gud, som återskänkt dig åt mig." "Jäse heller jag," sade Henrik. "Åh, den gode Guden, han är så kärleksfull emot oss, och gör oss en så stor glädje." Grefwen war obefristligt glad, och när gossen blef alldeles waken och munter, war han så förtjust af hans lifliga och naturliga frågor och swar, att det ej kan uttryckas. "O Menrad," sade han, "huru mycken tack är jag er icke skyldig! Hela mitt Grefskap wore otillräckligt, att belöna er för den undervisning ni gifwit min son."

¶ Nu inkom också Margaretha, och stannade rådd på affstånd. Grefwen hälsade henne wänligt, räckte henne handen, och ingaf henne mod. "Men rådfarne," fortfor han med stor owilja, "skola hårdt

få plikta för sina misgärningar!" Sedan samma natt gaf han befallning och fullmakt åt de mest behjertade af sitt folk att uppsöka dem i sitt gömmställe, och föra dem fångna till Eichenfels. Sedan talade han åter wid sin son, och hade blifwit uppe hos honom hela natten, om Menrad icke erinrat, att de alla behöfde hvila, för att i morgon raska och glada tidigt kunna anlända till Eichenfels.

Fjortonde. Kapitlet.

Den tröstade modren.

Den goda, ädla Grefwinnan lefde imedlertid sorgen och bekymrad på slottet Eichenfels. Hon hade förnummit fredsunderrättelsen, och hoppades nu, att snart få se sin gemål. Men hon utbrast i tårar wid denna tanke. "Åh, min Gud," sade hon, "hwad jag är olycklig! Det, som uppfyller hela werlden med glädje, utgör min outhärliga jammer!

Swarje fattig soldathustru glädes åt sin mans ankomst — och jag kan icke utan förfräckelse tänka på min gemåls återkomst. Swilket lidande wäntar honom; huru skall jag meddela honom den färliga händelsen! För oss båda står wäl icke mer någon glad timma på jorden!” Hon war i en beständig ångest; ingenslades fann hon lugn. Hon gick än ur det ena rummet i det andra, än i sitt slottskapell, än i sin trågård. Swar hon gick eller stod, bad hon i tysthet till Gud. Uti bönen, och i den tanken, att Gud leder alla menniskors öden och kan föra de mest inwecklade händelser till en lycklig utgång — endast deri fann hon tröst.

”Du gode Gud,” sade hon, då hon nu åter dragit sig tillbaka i trågårdens mörkaste lund, och länge giutit bittra tårar, ”förbarma dig öfwer mig och öfwer min gemål — gör ett slut på dessa grusliga qwal; ty du allena förmår det! Låt vårt återseende ske med glädje. Du har i de wisaste af sigter åtskilligt far, mor och barn, och spridt dem

långt ut i werlden — återskänk oss vårt älskade barn, och förena oss åter alla tre. Du har astorkat oräkneliga tårar — o, astorka äfwen mina! Du är ju den Allbarmhertige, och att förwandla sorg i glädje är ju ditt käraste gbrömål. O huldaste fader, ehuru en synderska, är jag likwål också ditt barn, och får kalla dig fader — ja, på din Sons bud uttalar jag med tillförsigt detta namnet. Du älskar mig säkert ännu mer än jag älskar mitt barn! O, wårdes bönhöra mig, och förskjut icke din dotter, som ej har någon annan tillflykt än dig!"

Under det hon bad sålunda, hörde hon någon nalkas. Hon såg upp — och se der! Margaretha, som nyss anländt med det öfriga sällskapet, kom just nu till lössalen genom trågårdens långa dystra gång. En stråle af hopp tändes i Grefwinmans hjerta, då hon igenkände Margaretha, och blef warse hennes glada uppsyn; det war som hade hon sett en engel från himmelen. "Min bästa, nådiga Grefwinna," bbrjade flickan, "jag kom-

mer med de gladaste underrättelser om er älsföde Henrik. Han lefwer — och snart skall ni återse honom." Knappt hade Margaretha öbrjat sin berättelse, förr än fader Menrad redan inträdde i Idssalen, för att bereda Grefwinnan på sin sons och sin gemäls återkomst. Den kloke mannen förstod att wisligt inleda allt. Grefwinnan war nu uppsjälld med hopp att inom några dagar få se sin gemäl och sin son, och förde fader Menrad i det rum, som hon fordom hade bebodt med Henrik.

Då hon nu boppnade dörren, hastade Grefwen emot henne med Henrik på sina armar. Hon kunde ej mer än framstamma dessa ord: "O min make! mitt barn!" och sjönk i Grefwens famn. Långe gret hon mållös, och suktade ömsom sin gemäls, ömsom sin sons kinder med de lufwaste tårar. "Nu will jag gerna dö," sade hon ändtligen, "sedan jag upplefwat denna stund! Huru underbart leder ej Gud alla våra öden. Jag häfwade,

älskade gemål, att möta dig utan vår kära Hen-
 rik, och nu för du honom till mig på dina armar,
 i första ögonblicket af vårt återseende! O Gud, i
 hela min lifstid kan jag ej nog tacka dig, att du
 låtit denna rysliga händelse slutas så väl. Aldrig
 mer skall jag misströsta wid något lidande. Du
 ställer slutligen allt till rätta igen. — Åh min
 Henrik, hwilken älskwärd goße har du emedlertid
 icke blifwit! O min make, hwilket lycksaligt åter-
 seende har Gud ej beredt oss alla tre! Han har
 åtskiljt oss; han har oss underbart åter fört oss till-
 sammans. Honom ware ära, lof och tack!" Alla
 tre greto i glädje och af tacksamhet mot Gud;
 Margaretha gret också; fader Menrad blef af-
 wnen så innerligt rörd, att han ej kunde tillbaka-
 hålla sina tårar.

Sedan den första häftiga glädjen något sag-
 tadt sig, berättade Henrik att berätta sin historia
 för sin mor. Han gjorde det med mycken liflighet,
 och modren måste ömsom gråta, ömsom le deråt.

Synnerligen lifligt uttryckte han huru han war till mods i det ögonblick, då han genom den remnade klippan för första gången inträdde i werlden. Men med ännu större glädje och rörelse talade han om den oförgåtliga stunden, då fader Menrad första gången underwisade honom om Gud; och medan han talade, syntes klara tårar i hans ögon.

”Sanning,” sade Grefwen, ”jag kunde nästan önska att också hafwa tillbragt min barndom i en sådan kula. Wi äro alltför wana wid åsynen af Guds herrliga verk, och wanan är det andliga lifwets ödd. Ät om åfwen wi, likasom Henrik, kunde få skåda Guds verk så på en gång, och sedan wi redan kommit till förstånd; hwilket öfwerwåldigande intryck skulle de göra på oss! Du gode Gud, huru skulle wi ej förwånas öfwer din magt, beundra din wisshet, glädja oss af din godhet — huru skulle wi ej, wid åsynen af din sönna himmel och din underfulla jord, djupt känna, att hwad som

så går till hjertat, äfwen måste komma från ett kärleksfullt hjerta!"

Grefwinnan sade: Såsom Henrik war till mods, då han första gången uppsteg på jorden ur sin underjordiska wistelseort, likaså skall det en gång blifwa oss, när wi flyttas från detta lifwet till himmelen. Ty jag tror, att likasom Henriks leksaker — dessa blommor, tråd och lamm, hwilka i kulan gjorde honom så mycken fågnad, — endast woro ofullkomliga härningar af Guds egna skapade werk, så äro måhända alla denna werldens synbara skönheter och nöjen knappast en skugga mot dem himmelen erbjuder. Endast den glädjen på jorden, att efter en lång, smärtsam skilsmässa återse våra älskade, ger oss kanske en sann förkänsla af den himmelska glädjen att der återse våra wänner; ty i denna återseendets stund känner jag mig verkligen så lycksalig, som wore jag redan i himlen!

Femtonde Kapitlet.

Det goda belönat, det onda straffat.

Efter några dagar anlände Grefwens folk till Eichenfels med röfwarebandet, som de lyckligtwis funnit tillsammans i kulan. Röfwarena woro alla, två och två, fastlåsta wid hwarandra. En wagn med kistor, uppsyllda med idel dyrbarheter, följde tåget, och högst på wagnen satt den gamla Zigenerskan. Röfwarena hade alldeles icke sökt efter den undkomna goßen; ty då de funno jernbörren wäl låst, och icke kände den remning i klippan, hwarigenom han flydde, emedan en högst farlig gång, som de aldrig wågade beträda, war enda wägen till denna öppning, så trodde de, att Henrik antingen fallit ned i en af det gamla bergwerkets omätliga afgrunder, eller lefwande blifwit begrawen under någon nedrasad gång.

Röfwarena woro beröfvrade, då de wid sin ankomst till Eichenfels sågo den

unga Grefwen stå hos sin far i slottssporten, och de kunde icke begripa, huru han kommit ut genom jernddrren. "Wi trodde" mumlade anfraren förtretad, "att ingen menniska i werlden kunde måta sig med oss i list och tapperhet, och nu har till och med ett barn bedragit oss, och fört oss i ledjor och band. Det är högst förargligt. Nu inser jag hwad jag förr aldrig wille tro: att när tjuftwen är mogen, så kan den halte hinna honom." Musikanten med nyckelharpan, som också befanns ibland dem, sade wid sig sjelf: "Wi röfwade detta barn, på det att det en gång måtte tjena till vår räddning; men nu är det just samma barn, som beredt vår undergång. Folket har wäl rätt när det säger: den illa gör, finner slutligen alltid att han misräknat sig." Ynglingen, som i kulan warit så wänlig och tjänstaktig mot lilla Henrik, och hwilkens hjerta ej war alldeles förderfwat, sade: "Det war Guds skickelse att den lilla undkom, och jag gläder mig att han lefwer, ehuru det blifwer min ödd.

Gud wisar också här sin makt, att kunna rådda ossulden och straffa de brottliga. Nu fullbordas på oss alla hvad min mor alltid sade: Om den elake också kunde gånna sig i jordens medelpunkt, så förstår likväl Guds rättvisa att finna honom, och föra honom till sitt förtjenta straff.”

När Henrik såg ynglingen i bojar bland rådfwarena, gjorde det honom mycket ondt, och han bad hjertligt sin far att skona den stackars menniskan, som hade gjort honom så mycket godt. Grefwen sade, att han för närvarande ingenting kunde lofwa, men wille behandla honom så lindrigt som det stod i hans makt. Då det wid förhåret befanns, att den unge mannen aldrig utgjutit blod, och mera varit rådfwarenas tjenare än medhjelpare, så blef han wäl icke afrättad, men dömd till lifstidsfångelse. Grefwen milbrade dock så wida hans straff, att han skulle stäckas på ett arbetshus, till dess han gifwit tillräckliga bewis på en uppriktig bättring, och derefter få återvända till de sina.

"Ser du", sade Grefwen till honom då han bortföredes, "likasom det onda aldrig blir ostraffadt, så blir också allt godt belönadt. För mildringen af ditt straff har du att tacka din wänlighet mot min son. Ja, allt hwad du gjort för mitt barn, will jag wedergålla mot din stackars mor. Uppför dig wäl, på det jag snart måtte kunna återsända dig till henne.

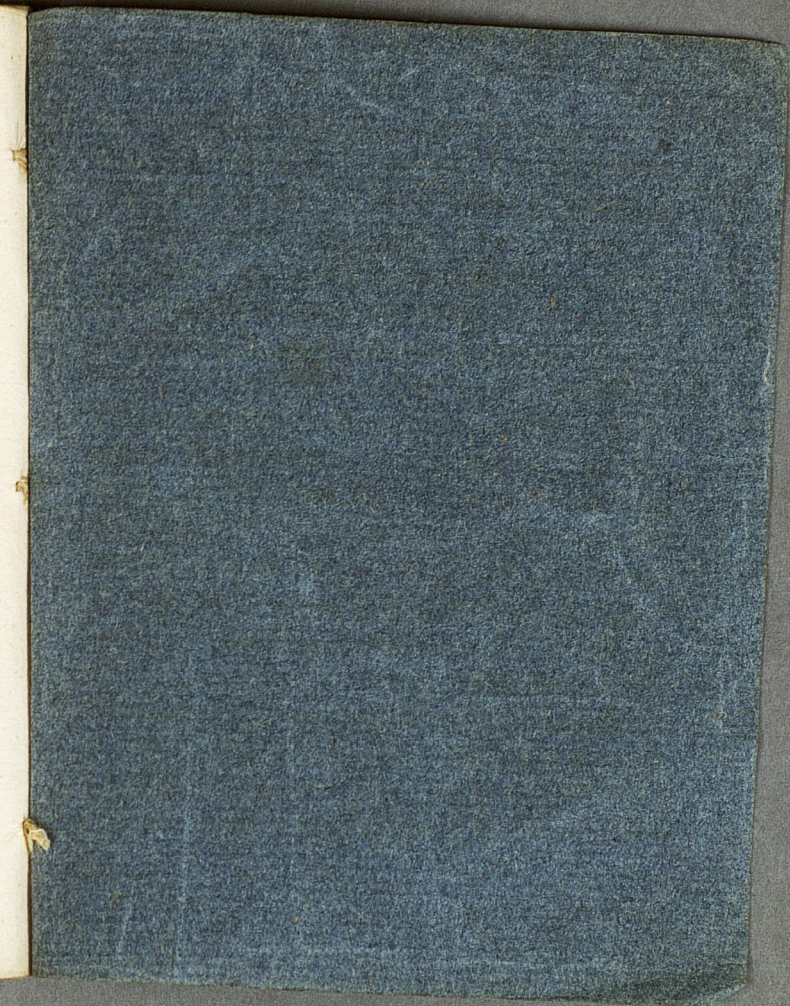
De öfriga råfwarena undfingo emedlertid alla den blodiga lön, som de med sina blodiga gerningar hade förtjent. Zigenerskan kom för lifstiden på ett tukthus. Det råfwade godset återställdes alla ägare, som kunde upptäckas, och för det öfriga byggdes på Grefwens föranstaltande ett stort barnhus.

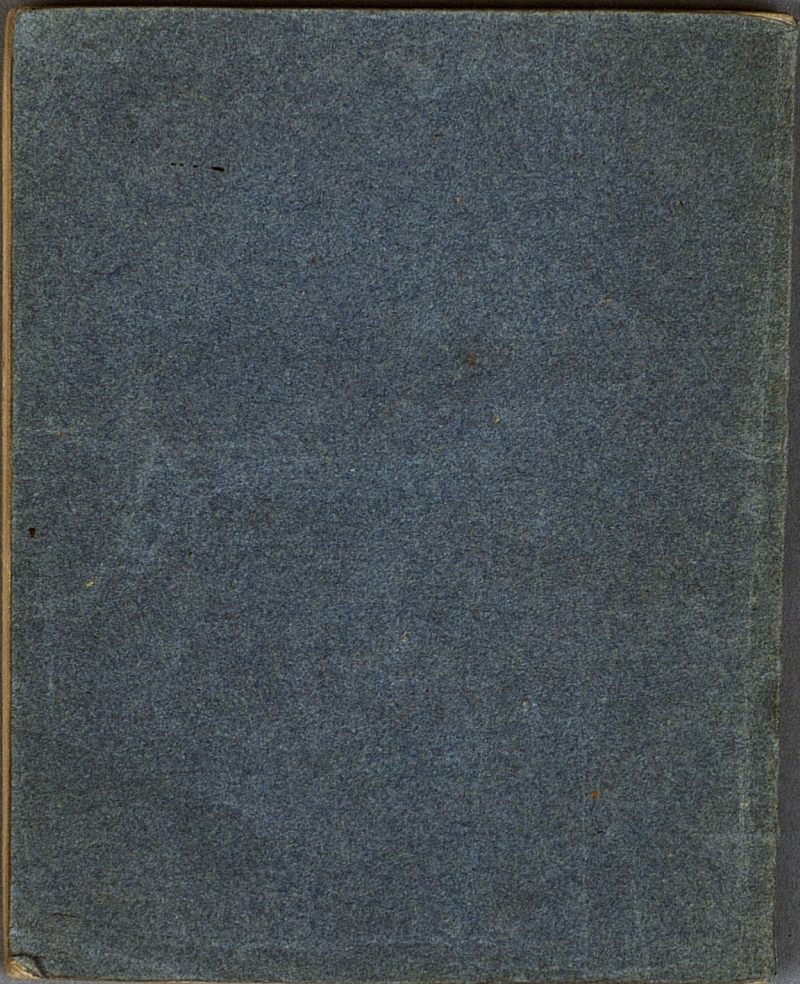
Margaretha förblef i Grefwinnans tjänst, som förut, och hade nu åter glada dagar efter långt lidande. Trågårdsträngen Öbrge hade man redan länge sedan varit twungen att aflågsna för hans lättfinniga och wårdslösa uppförandes skull. Han hade desutom också öfwerleumnat sig åt dryckenskap

och andra dåligheter, och dog af en tårande sjukdom i sina bästa ungdomsår. Ynglingen ifrån bergstrakten återwände till sina föräldrar, rikligen belönad af Grefwen.

Den gode fader Menrad skulle Grefwen gerne för alltid hafwa qwarhållit i sitt slott. Han dröjde wäl der en liten tid, men kunde icke öfvertalas att alldeles bortbyta sin eremitboning mot det grefliga slottet: "Jag will", sade han, "alldeles ägna mina återstående dagar åt Gud, och tror mig bäst kunna göra det i ensligheten. Jag har länge nog lefwat i werlden, och känner af erfarenhet hennes goda och onda sidor. Att förbereda sig på en bättre werld, är det bästa wi i denna werlden kunna företaga." Den wördnadswärde gubben wälsignade wid det sorgliga affskedet Grefwen, Grefwinnan och lilla Henrik, som nästan icke wille låta skilja sig från honom. Den grefliga familjen ledsagade den gode mannen ned till wagnen, utanför slottsporten. Han steg upp, fastade ännu en kärleks-

full blick på dem alla, och sade, innan wagnen
 rullade bort: "Farväl! Guds frid ware med eder!
 I himlen se wi hwarannan åter!"

www.books2ebooks.eu